

نظرگاه ابن عربی درباره «وحی و نبوت»

مترجم کتاب «الاسرا الی المقام الاسری؛ نامه سر یانیه» می‌گوید: ابن عربی در مقوله وحی، هرگز چیزی ورای شریعت نگفته است و این فضیلت را مختص انبیاء(ع) می‌داند و معتقد است، آدمی هر آنقدر هم که در ولایت عرفانی به درجات والا نائل شود باز به او وحی نمی‌شود و میان شهود عرفانی و وحی، تمایز آشکار قائل است.

مترجم کتاب «الاسرا الی المقام الاسری؛ نامه سر یانیه» می‌گوید: ابن عربی در مقوله وحی، هرگز چیزی ورای شریعت نگفته است و این فضیلت را مختص انبیاء(ع) می‌داند و معتقد است، آدمی هر آنقدر هم که در ولایت عرفانی به درجات والا نائل شود باز به او وحی نمی‌شود و میان شهود عرفانی و وحی، تمایز آشکار قائل است.

نظرگاه ابن عربی درباره «وحی و نبوت» امیرحسین الهیاری، محقق و مترجم آثار عرفانی در گفت‌وگو با ایکنا و در پاسخ به این پرسش که «وحی و نبوت» و کیفیت و جایگاه آن از نظر ابن عربی چه مرتبه ای دارد، گفت: یک انسان مسلمان دیدگاه خود درباره نبوت را زمانی که شهادتین را بر زبان آورده، بیان داشته است اما در رابطه با نظر ابن عربی باید گفت؛ او برای «نبی» و «رسول» دو جایگاه متفاوت قائل می‌شود، نبی را کسی می‌داند که وحی بر او جاری و مبعوث شده اما هنوز فرمان ابلاغ امر، به او داده نشده است و هرگاه فرمان ابلاغ رسالت و به ورطه عمل آوردن نبوت صادر شود آن نبی، رسول خواهد شد.

ابن عربی، پس از بیان این مسائل، به بحث ولایت می‌پردازد که پیش از او کسی به این اندازه به این مقوله با تفصیل و جزئیات نپرداخته است. در این موضع باید گفت؛ در نظر او هر نبی، ولی است اما هر ولی، نبی نیست و اینکه برخی گفته اند که او، خود را پیامبر دانسته کاملاً نادرست است او هیچ گاه ادعای نبوت نداشته و حتی آن گونه که برخی دیگر می‌گویند هرگز خود را هم عرض با پیامبر(ص) قلمداد نکرده است.

در مقوله وحی، او هرگز چیزی ورای شریعت نگفته است و این فضیلت را مختص انبیاء(ع) می‌داند و معتقد است، آدمی هر آنقدر هم که در ولایت عرفانی به درجات والا نائل شود باز به او وحی نمی‌شود و میان شهود عرفانی و وحی، تمایز آشکار قائل است.